

політики з цього питання. Оскільки високий рівень захисту навколишнього середовища – одне з пріоритетних завдань в адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. А екологічна податкова політика держави повинна стимулювати платника податків до відповідального ставлення до навколишнього середовища.

Література

1. Бюджетна система: підручник / за наук. ред. В. М. Федосова, С. І. Юрія. – К.: Центр учбової літератури; Тернопіль: Економ. думка, 2012. – 871 с.
2. Податковий кодекс України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
3. European Council. Green Paper on market-based instruments for environment and related policy purposes. – Brussels, 2007. – SEC (2007) 388. – P. 2-16.

УДК 349.414.028:332.334.2(043.2)

Просіна О. Д., Демиденко А. С., студентки,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ ФЕРМЕРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Важливою в ринковій економіці організаційно-правовою формою реалізації громадянами України їх земельних прав є фермерські господарства. Фермерське господарство – це форма підприємницької діяльності громадян із створенням юридичної особи, які виявили бажання виробляти товарну сільськогосподарську продукцію, займатися її переробкою та реалізацією з метою отримання прибутку на земельних ділянках, наданих їм для ведення фермерського господарства.

Фермерським господарствам з боку держави приділяється значна увага у виробництві сільськогосподарської продукції, які поряд з іншими сільськогосподарськими підприємствами різних форм власності і господарювання сприятимуть відродженню українського села. Фермерське господарство в системі ринкової економіки народногосподарського комплексу є рівноправною формою ведення господарства поряд із державними, колективними, орендними та іншими підприємствами та організаціями, господарськими товариствами. Виробничо-економічні відносини фермерського господарства із державними, колективними, орендними та іншими підприємствами й

організаціями, господарськими товариствами, окремими громадянами будуються на основі договорів [1, с. 209].

В Україні перші фермерські господарства з'явилися у 1991 р., і вже у наступному році їх кількість збільшилась у сім разів. Сьогодні в Україні кількість фермерських господарств становить понад 43 тисячі, на одне фермерське господарство припадає в середньому по Україні 65,6 га сільськогосподарських угідь. Однак розвиток цієї важливої форми підприємницької діяльності не в усіх регіонах проходить однаково. Це пояснюється, з одного боку, особливостями ведення сільського господарства в різних економічних районах, а з іншого – різним ставленням до розвитку фермерства з боку органів місцевого самоврядування [2, с. 117].

Фермерське господарство може бути створене одним громадянином України або кількома громадянами України, які є родичами або членами сім'ї, відповідно до закону. Воно має своє найменування, печатку і штамп.

Фермерське господарство діє на основі Статуту. У Статуті зазначаються найменування господарства, його місцезнаходження, адреса, предмет і мета діяльності, порядок формування майна (складеного капіталу), органи управління, порядок прийняття ними рішень, порядок вступу до господарства та виходу з нього та інші положення, що не суперечать законодавству України.

Діяльність фермерського господарства регулюється Конституцією України, Земельним кодексом України та Законом України «Про фермерське господарство» [3].

Право на створення фермерського господарства має кожний дієздатний громадянин України, який досяг 18-річного віку, виявив бажання та пройшов професійний відбір на право створення фермерського господарства. Для отримання (придбання) у власність або в оренду земельної ділянки державної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до відповідної районної державної адміністрації. Для отримання у власність або в оренду земельної ділянки із земель комунальної власності з метою ведення фермерського господарства громадяни звертаються до місцевої ради. Заяву громадянина про надання земельної ділянки у власність або в оренду районна або міська державні адміністрації або орган місцевого самоврядування розглядають у місячний строк і в разі її задоволення дають згоду на підготовку землепорядною організацією проекту відведення земельної ділянки.

Фермерське господарство діє в умовах самоокупності. Всі витрати господарство покриває за рахунок власних доходів. Фермерське господарство самостійно визначає напрями своєї діяльності, спеціалізацію, організує виробництво сільськогосподарської продукції, її переробку та

реалізацію у встановленому порядку, за власним розсудом підбирає партнерів з економічних зв'язків у всіх сферах діяльності, в тому числі іноземних. Воно може разом із сільськогосподарським виробництвом займатися будь-яким іншим видом діяльності, не забороненим законодавством України.

Література

1. Фермерські господарства: правові засади створення, функціонування та припинення: Навчально-практичний посібник / За заг. ред. М. В. Шульги. – Х.: Одісей, 2004. – 464 с.

2. Долинська М. С. Фермерські господарства України: землекористування, порядок створення, діяльність та припинення діяльності. – Х.: Страйд, 2005.– 261 с.

3. Про фермерське господарство: Закон України від 19 червня 2003 року № 973-IV. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/973-15>.

УДК 347.822.4 (043.2)

Рогатюк А. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Терещенко Н. М., старший викладач

ПРАВОВА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ПРЕДМЕТІВ ТА РЕЧОВИН ПОВІТРЯНИМ ТРАНСПОРТОМ

Відповідно до Закону України «Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації» від 20 лютого 2003 року небезпечний вантаж – це вироби або речовини, які під час повітряного перевезення можуть спричинити загрозу здоров'ю людей, безпеці польоту чи майну.

Так, згідно ст. 97 Повітряного кодексу України умови повітряних перевезень та перелік небезпечних вантажів встановлюються авіаційними правилами України з урахуванням вимог Міжнародної організації цивільної авіації. Авіаперевізник має право здійснювати перевезення небезпечних вантажів у порядку, встановленому авіаційними правилами України [3].

Законодавство України дає чіткий перелік предметів і речовин, заборонених до перевезення пасажирями та членами екіпажів повітряних суден цивільної авіації: 1) ракетниці, пристрої світлових сигналів, пістолети порохові будівельно-монтажні, газові балончики, що містять нервово-паралітичні, слезоточиві, отруйні та сильнодіючі гази; 2) електрошокові пристрої всіх видів, крім медичної реанімаційної апаратури